

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 465/2013-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 26. septembra 2013 predbežne prerokoval sťažnosť J. T., B., t. č. vo väzbe, zastúpeného advokátom JUDr. J. H., B., vo veci namietaného porušenia čl. 17, čl. 46 ods.1 a čl. 50 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj čl. 5, čl. 6 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaniach vedených Okresným súdom Bratislava IV pod sp. zn. 0 Tp 102/13 a Krajským súdom v Bratislave pod sp. zn. 4 Tpo 49/2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. T. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. augusta 2013 doručená sťažnosť J. T., B., t. č. vo väzbe (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia čl. 17, čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj čl. 5, čl. 6 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v konaniach vedených Okresným súdom

Bratislava IV (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 0 Tp 102/13 a Krajským súdom v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 4 Tpo 49/2013. Sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 19. augusta 2013.

Zo sťažnosti vyplýva, že pre podozrenie zo spáchania zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1 Trestného zákona uznesením okresného súdu sp. zn. 0 Tp 102/13 zo 14. júla 2013 bol sťažovateľ vzatý do väzby z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Sťažovateľ spáchanie skutku, za ktorý je trestne stíhaný, poprel, okresnému súdu predložil písomný sľub, ktorý však tento neprijal. Taktiež jeho obhajca ako dôveryhodná osoba (priateľ starých rodičov a rodičov sťažovateľa) prevzal záruku za jeho ďalšie správanie. Ani túto okresný súd neprijal, keďže sa cítil byť viazaný rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), podľa ktorého treba považovať postavenie obhajcu a dôveryhodnej osoby za vzťah vzájomne sa vylučujúci. Obhajca sťažovateľa sa domáhal aj nahradenia väzby dohľadom ustanoveného probačného a mediačného úradníka, avšak o tomto návrhu okresný súd, ale ani krajský súd nerozhodli, a to aj napriek tomu, že tento inštitút mohol byť uprednostnený pred väzbou aj bez písomného sľubu sťažovateľa ako obvineného.

Proti vzatiu do väzby podal sťažovateľ hneď do zápisnice sťažnosť, ktorú zdôvodnil tým, že chýba materiálny dôvod väzby a označený skutok nevykazuje základné znaky skutkovej podstaty trestného činu vydierania podľa § 189 ods. 1 Trestného zákona, keďže by mohol byť iba priestupkom.

Uznesením krajského súdu sp. zn. 4 Tpo 49/2013 z 18. júla 2013 bola sťažnosť proti uzneseniu okresného súdu zamietnutá. K zamietnutiu sťažnosti došlo skôr, ako bolo uznesenie okresného súdu doručené sťažovateľovi a jeho obhajcovi, teda skôr, ako sa sťažovateľ dozvedel, že jeho stíhanie pre „bankovú lúpež“ je jediným dôvodom na splnenie väzobnej podmienky obavy z pokračovania v trestnej činnosti. Návrh uvedený v zápisnici okresného súdu ani len nespomenul. Vzhľadom na to, že ani v prípade odsúdenia za skutok uvedený v obvinení by sťažovateľovi nebol uložený nepodmienečný trest odňatia slobody, ani odsúdením by mu nebolo zabránené pokračovať v páchaní trestnej činnosti.

Chýba teda logika tzv. pokračovacej väzby, a to tým skôr, že tretí „spolupáchateľ“ bol prepustený.

Sťažovateľ nesúhlasí so závermi všeobecných súdov. Skutok nespáchal, dosiaľ nebol súdne trestaný, viedol riadny život a neexistuje žiaden dôkaz svedčiaci o tom, že by po prepustení z väzby mal pokračovať v nejakej trestnej činnosti. Poškodeného niekoľkokrát stretol, no napriek tomu sa nič nestalo. To treba považovať za nevyvrátiteľný argument. Navyše, príslub, dôveryhodná osoba a probačný úradník by nutne a hravo nahradili väzbu.

Pravdou je, že jedinou skutočnosťou vrhajúcou zlé svetlo na sťažovateľa je to, že je trestne stíhaný pre trestný čin lúpeže. Stíhaného skutku sa však nikdy nedopustil a neexistujú ani presvedčivé dôkazy.

Sťažovateľ sa mal v auguste zúčastniť dodatočných prijímacích skúšok na strednú školu, aby si doplnil vzdelanie, čo však vzhľadom na väzbu nemôže absolvovať. Ak by bol taký, akým ho „chcú mať kriminalisti“, tak by si nechcel zvyšovať kvalifikáciu.

Postupom všeobecných súdov bolo porušené právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie. Uznesenie okresného súdu bolo obhajcovi doručené až 22. júla 2013, t. j. dávno potom, ako krajský súd 18. júla 2013 rozhodol o sťažnosti. Keby bolo uznesenie okresného súdu doručené ešte pred rozhodnutím krajského súdu, sťažovateľ by namietal, že okresný súd sa otázkou ustanovenia probačného a mediačného úradníka vôbec nezaoberal. Pritom v zápisnici z konania vedeného okresným súdom je tento návrh obhajcu uvedený. Pokiaľ na to krajský súd „nereagoval“, porušil čl. 13 dohovoru.

Sťažovateľ 2. augusta 2013 podal žiadosť o prepustenie z väzby spolu so žiadosťou o nahradenie väzby podľa § 72 ods. 1 písm. b), § 80 ods. 1 a § 81 ods. 1 Trestného poriadku.

Sťažovateľ navrhuje vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie označených článkov ústavy a dohovoru v konaniach vedených okresným súdom pod sp. zn. 0 Tp 102/2013 a krajským súdom pod sp. zn. 4 Tpo 49/2013 s tým, aby boli uznesenia okresného súdu zo 14. júla 2013 a krajského súdu z 18. júla 2013 zrušené a sťažovateľ bol prepustený na slobodu. Požaduje tiež priznanie finančného zadost'učinenia vo výške 2 000 € a náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 331,13 €.

II.

Z uznesenia vyšetrovateľa o vznesení obvinenia sp. zn. ČVS: ORP-455/1-OVK-B4-2013 z 10. júla 2013 vyplýva, že sťažovateľ sa spolu s ďalšími dvomi osobami mal dopustiť zločinu vydierania v spolupáchatel'stve podľa § 20 a§ 189 ods. 1 Trestného zákona, a to tak, že začiatkom júna 2013 mal začať vulgárne nadávať poškodenej a pýtať sa jej, či chce mať problémy. Zároveň mal od nej pýtať finančnú hotovosť 300 € aj s pokutou za dlh 120 € so slovami, že poškodenej „rozjebe“ hlavu kvôli finančnej pohľadávke J. M. u sťažovateľa za sprostredkovanie pervitínu.

Zo zápisnice okresného súdu sp. zn. 0 Tp 102/2013 zo 14. júla 2013 vyplýva inter alia, že sťažovateľ spáchanie skutku poprel. Obhajca predložil písomný sľub sťažovateľa v zmysle § 80 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku a zároveň sám ponúkol prevzatie záruky za sťažovateľa podľa § 80 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku ako jeho obhajca, keďže sťažovateľa pozná od jeho narodenia. Ide o rodinného známeho, pričom obsahom ponuky je schopnosť obhajcu „zabezpečiť“ sťažovateľa v mieste jeho aktuálneho bydliska, s čím sťažovateľ súhlasí. Obhajca považuje výrok uznesenia o vznesení obvinenia za nezákonný a nepreskúmateľný. Nevykazuje známky prečinu či zločinu. Mohlo by ísť nanajvýš o priestupok. Bolo by vhodné, aby okresný súd ustanovil probačného a mediačného úradníka, ktorý v súčinnosti s obhajcom ako osobou podávajúcou záruku môže reálne zabezpečiť splnenie sľubu daného sťažovateľom. Žiada preto, aby bol sťažovateľ prepustený na slobodu, keďže nie sú splnené dôvody na jeho vzatie do väzby. Alternatívne žiada väzbu nahradiť prijatím záruky podanej obhajcom, prijatím sľubu sťažovateľa a ustanovením probačného úradníka, ktorý by už uvedené obmedzenia

kontroloval a dozoroval. Po vyhlásení uznesenia o vzatí sťažovateľa do väzby, neprijatí písomného sľubu sťažovateľa podľa § 80 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku a neprijatí záruky obhajcu za ďalšie správanie sťažovateľa podľa § 80 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku bolo uznesenie odôvodnené a bolo dané poučenie o práve podať proti nemu sťažnosť v lehote troch dní od jeho oznámenia. Sťažovateľ po porade s obhajcom vyhlásil, že podáva sťažnosť, ktorú takto zdôvodnil: *„Proti uzneseniu o vzatí do väzby podávam sťažnosť z toho dôvodu, že napriek tomu, že chýba materiálny dôvod a uznesenie o vznesení obvinenia je v rozpore so zákonom, pretože označený skutok v bode dva zásadne nevykazuje základné znaky zločinu, vydierania podľa § 189 ods. 1 a vôbec nevysvetľuje v zmysle § 206 ods. 3 Tr. por., prečo tento skutok nie je priestupkom podľa § 49 ods. 1 písm. c). Keď akceptoval súdu tento neodstrániteľný problém a nemal splnenú podmienku pre rozhodovanie o väzbe, je odôvodnenie mierne povedané nedostačujúce v rozpore so zákonom. Písomný prísľub samotného obvineného pri akceptácii splnenia materiálnej podmienky je dostačujúci, napriek tomu, že sudkyňa osobu obvineného nepovažuje za dôveryhodnú. T. doposiaľ nebol súdne trestaný, viedol riadne život, od 05. 07. 2013 má takpovediac lukratívne zamestnanie a ani len náznakom neexistuje žiaden konkrétny dôkaz, žiadna skutočnosť, ktorá by odôvodňovala záver, že po prepustení z väzby by mal pokračovať v trestnej činnosti, neviem v akej, neviem ako a neviem prečo by tak mal robiť. Žiadam, aby súd, aby preskúmal rozhodnutie súdu prvého stupňa, toto v celom rozsahu zrušil a obvineného ihneď prepustil na slobodu.“*

Z uznesenia okresného súdu sp. zn. 0 Tp 102/13 zo 14. júla 2013 vyplýva, že ním bol sťažovateľ vzatý do väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku od 10. júla 2013 o 22.30 h, pričom písomný sľub sťažovateľa a záruka jeho obhajcu podľa § 80 ods. 1 písm. a) a b) Trestného poriadku neboli prijaté. Podľa názoru okresného súdu dôvodnosť stíhania sťažovateľa je potvrdená výsluchom poškodenej, svedkov a listinnými dôkazmi. Sťažovateľ nemá trvalý zdroj príjmu, aj keď je podľa vlastného vyjadrenia samostatne zárobkovou činnou osobou. Skutku, pre ktorý je stíhaný, sa dopustil napriek tomu, že je voči nemu vedené trestné stíhanie pre zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1 a 2 písm. b) a c) Trestného zákona, teda pre násilnú trestnú činnosť. Hrozí preto reálna obava, že v prípade ponechania na slobode bude pokračovať v páchaní násilnej a majetkovej trestnej činnosti.

Sľub sťažovateľa nebolo možné akceptovať, a to vzhľadom na jeho osobu a doterajšie správanie vrátane spáchania ďalšieho násilného zločinu, ku ktorému malo dôjsť 5. apríla 2012. Prevzatie záruky obhajcom sťažovateľa treba považovať za nedostatočné, pričom zároveň existujú pochybnosti, či nejde o stret záujmov v prípade osoby, ktorá vykonáva jednak obhajobu a jednak ponúka prevzatie záruky za ďalšie správanie sťažovateľa.

Z uznesenia krajského súdu sp. zn. 4 Tpo 49/2013 z 18. júla 2013 vyplýva, že ním bola zamietnutá sťažnosť podaná sťažovateľom proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 0 Tp 102/2013 zo 14. júla 2013. Podľa názoru krajského súdu dosiaľ zistené skutočnosti nasvedčujú tomu, že skutok, pre ktorý sa vedie trestné stíhanie, sa stal, vykazuje znaky trestného činu a existuje dôvodné podozrenie, že sa na jeho spáchaní podieľal aj sťažovateľ. Krajský súd si v tejto súvislosti osvojuje závery okresného súdu bez potreby ich znovu opakovať. Väzobný dôvod podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sa opiera o celkom konkrétne skutočnosti, z ktorých vyplýva reálna obava z následkov predpokladaných v tomto ustanovení. Dosiaľ zistené skutočnosti nasvedčujú tomu, že skutok bol spáchaný spôsobom uvedeným vo výroku uznesenia o vznesení obvinenia, pričom existujú preukázateľné dôvody na podozrenie, že skutok bol spáchaný aj sťažovateľom. Najmarkantnejším dôkazom je zápisnica o konfrontácii medzi sťažovateľom a poškodenou z 11. júla 2013, z ktorej jednoznačne vyplýva, že poškodená usvedčovala zo spáchania skutku aj sťažovateľa. Skutočnosti, o ktorých hovorila poškodená pri konfrontácii, resp. vo výpovedi, preukazuje aj zápisnica o rekognícii osoby z 11. júla 2013. Z lustrácie v systéme AVÍZO vyplýva, že sťažovateľ je v súčasnosti stíhaný pre zločin lúpeže. So zreteľom na uvedené skutočnosti sťažnostné námietky smerujúce proti konkrétnym dôvodom väzby sú neopodstatnené. Krajský súd nepovažoval písomný sľub za opodstatnený, a to jednak s poukazom na okolnosti prípadu, ale aj vzhľadom na osobu sťažovateľa, proti ktorému sa už vedie aj ďalšie trestné stíhanie pre iný násilný trestný čin. Nahradenie väzby sľubom treba v posudzovanej veci považovať z materiálneho hľadiska za absolútne nedostačujúce a formálne. Za daných okolností nemožno dôvodne očakávať, že sľub by bol vôbec schopný nahradiť preventívnu väzbu. Pokiaľ ide o neprijatie záruky za ďalšie správanie sťažovateľa jeho obhajcom, krajský súd je toho názoru, že obhajca nemôže byť zároveň dôveryhodnou osobou v zmysle ustanovenia § 80 ods. 1

písm. a) Trestného poriadku vo veci, v ktorej je činný ako obhajca, a to bez ohľadu na skutočnosť, či obhajobu vykonáva na základe plnej moci alebo na základe ustanovenia z úradnej moci. Vyplýva to zo stretu záujmov náležitej obhajoby obvineného s podmienkami poskytovania záruky za ďalšie správanie obvineného. V tejto súvislosti krajský súd poukazuje na viaceré judikáty najvyššieho súdu.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Na rozhodnutie o tej časti sťažnosti, ktorá smeruje proti konaniu vedenému okresným súdom pod sp. zn. 0 Tp 102/13, nie je daná právomoc ústavného súdu.

Ako to vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, teda len vtedy, keď o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné sudy.

Proti uzneseniu okresného súdu bola prípustná sťažnosť ako riadny opravný prostriedok, a preto právomoc poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľa vo vzťahu voči okresnému súdu mal krajský súd v rámci opravného konania. Tým je zároveň vylúčená právomoc ústavného súdu. Treba tiež poznamenať, že sťažovateľ právo podať sťažnosť proti uzneseniu okresného súdu aj využil.

Odlišná je situácia vo vzťahu ku konaniu vedenému krajským súdom pod sp. zn. 4 Tpo 49/2013.

Námietku sťažovateľa, podľa ktorej okresný súd nijako nerozhodol o návrhu jeho obhajcu nahradiť väzbu dohľadom probačného a mediačného úradníka podľa § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, pričom ani krajský súd tento nedostatok neodstránil, treba považovať za neprípustnú.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Podľa § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd neodmietne prijatie sťažnosti, aj keď sa nesplnila podmienka podľa odseku 1, ak sťažovateľ preukáže, že túto podmienku nesplnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

Zo zápisnice okresného súdu zo 14. júla 2013 naozaj vyplýva, že obhajca sťažovateľa požiadal aj o nahradenie väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka. Rovnako je nepochybné aj to, že okresný súd o tomto návrhu nerozhodol.

Hoci sťažovateľ podal proti uzneseniu okresného súdu sťažnosť, v tejto nenamietal, že nebolo rozhodnuté o uvedenej žiadosti obhajcu. Možno preto urobiť záver, že hoci sťažovateľ z formálneho hľadiska využil riadny opravný prostriedok proti uzneseniu okresného súdu, z materiálneho hľadiska však túto námietku neuplatnil, a preto nevyužil z toho pohľadu možnosť domáhať sa nápravy porušeného práva v opravnom konaní vedenom krajským súdom. Krajský súd sa touto neuplatnenou námietkou potom ani nezaoberal.

Sťažovateľ naznačuje, že v sťažnosti podanej proti uzneseniu okresného súdu námietku neuplatnil preto, lebo nevedel o tom, že okresný súd sa návrhom na nahradenie väzby podľa § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku vlastne nezaoberal, keďže krajský súd rozhodol o sťažnosti skôr, ako bolo písomné vyhotovenia uznesenia okresného súdu sťažovateľovi a jeho obhajcovi doručené. Túto argumentáciu sťažovateľa možno z obsahového hľadiska hodnotiť ako tvrdenie, podľa ktorého nevyužil možnosť ochrany porušeného práva v konaní pred všeobecným súdom z dôvodu hodného osobitného zreteľa, čo by v zmysle § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde dávalo ústavnému súdu možnosť prijať túto časť sťažnosti na ďalšie konanie aj napriek nevyčerpaniu účinného prostriedku nápravy v konaní pred všeobecnými súdmi.

Ústavný súd vzhľadom na okolnosti prípadu nevidí možnosť postupu podľa § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Uznesenie okresného súdu zo 14. júla 2013 bolo vyhlásené za osobnej prítomnosti sťažovateľa a jeho obhajcu, pričom z vyhláseného výroku je jednoznačné, že bolo rozhodnuté iba o návrhoch na nahradenie väzby sťažovateľa inštitútmi vyplývajúcimi z ustanovenia § 80 ods. 1 písm. a) a b) Trestného poriadku, nie teda o návrhu podľa § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Sťažovateľ a jeho obhajca preto už pri vyhlásení uznesenia museli vedieť o pochybení, ktorého sa podľa nich okresný súd dopustil. Nezodpovedá skutočnosti, že sa o ňom dozvedeli až doručením písomného vyhotovenia uznesenia. Zároveň to znamená, že uvedený dôvod nemožno považovať za dôvod hodný osobitného zreteľa v zmysle § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Zvyšnú časť sťažnosti treba považovať za zjavne neopodstatnenú.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmavať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natolko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

Podľa názoru ústavného súdu námietky sťažovateľa týkajúce sa opodstatnenosti vzatia sťažovateľa do väzby nemožno považovať za dôvodné. Argumentácia všeobecných súdov je v uvedenom smere konkrétna, výstižná a presvedčivá, a to tak pokiaľ ide o existenciu dôvodu väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku,

ako aj o ustálenie, podľa ktorého je sťažovateľ podozrivý zo spáchania označeného trestného činu. To isté sa vzťahuje aj na stanovisko, podľa ktorého neprichádzalo do úvahy nahradenie väzby niektorým z inštitútov vyplývajúcich z ustanovenia § 80 ods. 1 písm. a) a b) Trestného poriadku. Skutočnosť, že sťažovateľ má v uvedených súvislostiach odlišný názor, nezakladá sama osebe porušenie označených práv.

Nemožno akceptovať ani argument sťažovateľa, podľa ktorého sa až z doručeného písomného vyhotovenia uznesenia okresného súdu dozvedel, že jediným konkrétnym skutkovým dôvodom väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku má byť okolnosť, že je stíhaný aj za trestný čin lúpeže. Keďže uznesenie okresného súdu mu bolo doručené až potom, ako už krajský súd rozhodol o riadnom opravnom prostriedku, nemal vlastne dostatočnú možnosť rozvinúť svoju obhajobu v tomto ohľade.

Ústavný súd v uvedenej súvislosti poukazuje na zápisnicu z konania okresného súdu zo 14. júla 2013, z ktorej je nepochybné (nepopiera to ani sťažovateľ), že po vyhlásení uznesenia o vzatí sťažovateľa do väzby bolo toto uznesenie konajúcou sudkyňou pre prípravné konanie ústne odôvodnené. Nemožno mať pochybnosti ani o tom, že existenciu väzobného dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku vyvodzoval okresný súd v rámci ústneho odôvodnenia uznesenia zo skutočnosti, že sťažovateľ je trestne stíhaný aj pre trestný čin lúpeže. To potvrdzuje aj sťažovateľ, keď tvrdí, že predpokladal existenciu aj nejakých ďalších dôvodov preventívnej väzby, čo sa však z doručeného uznesenia nepotvrdilo. V konečnom dôsledku to znamená, že v naznačenej súvislosti sťažovateľ mal dostatok informácií na základe ústneho odôvodnenia uznesenia.

Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, ústavný súd rozhodol tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. septembra 2013